

Sygn. akt I CSK 107/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa C. Sp. z o.o.

w W., obecnie C. Spółki z o.o.

Spółki jawnej w W.

przeciwko M. M.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 11 września 2014 r., sygn. akt I ACa 205/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania powołał się na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego: czy w postępowaniu ze skargi pauliańskiej, jeżeli co do wierzytelności, która w ten sposób ma być chroniona, toczy się odrębne postępowanie, sąd ma obowiązek na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. zawiesić postępowanie. Potencjalnie zagadnienie to mogłoby rzeczywiście uzasadnić przyjęcie skargi do rozpoznania. Mimo bowiem sformułowania art. 177 § 1 k.p.c., które akcentuje fakultatywność zawieszenia postępowania („sąd może”), pojawiają się w doktrynie głosy, że zwłaszcza w kontekście prejudycjalności, a więc gdy wynik innego toczącego się postępowania ma mieć wpływ na dane postępowania, fakultatywność zmienia się w obowiązek. Nie jest to jednak pogląd trafny, co już przekonująco wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 141/05 (niepubl.), według którego ustawodawca w art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. wyraźnie podkreśla, że sąd może zawiesić postępowanie. Nawet więc jeżeli rozstrzygnięcie rozpoznawanej sprawy zależy od rozstrzygnięcia, jakie może zapaść w innej sprawie, sąd powinien ocenić, czy należy zawiesić postępowanie. Co więcej, na tle niniejszej sprawy wskazane zagadnienie prawne dodatkowo nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania, ponieważ jego rozstrzygnięcie nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd II instancji przyjął bowiem, że nie tylko niepewność co do istnienia i wysokości wierzytelności mającej być chronioną skargą pauliańską uzasadnia oddalenie powództwa (apelacji), lecz również niespełnienie jednej z kluczowych przesłanek określonych w art. 527 § 1 k.c., mianowicie dokonanie darowizny bez woli (celu) pokrzywdzenia wierzyciela.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.